

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Anya

Pillangószárnyú szíved
távolból is megérinti lelkem.
Emlékszem, amint aranyló
búzamező-öledbe fekszem,
s a két csillag úgy ragyog le rám,
hogy szeretnék maradni kicsi lány.

Hangodon lágy dallam szólal,
s felelnek rá feketerigók.
Lelkemből a sóhaj
felszakad, mert emlékeimbe
égetted anyai csókodat.

Már felnőttként simul kezem tenyeredbe.
Az aranyló búzamezők is ezüstbe fordultak.
A dallam sem olyan virtuóz már,
de pillangószárnyú szíved összefonta sorsunkat,
s együtt ragyogunk az égi koronán.

Éjszakai fények

Szemhéjuk lecsukva. Pihegnek a falvak.
Dermedt fénysugár remeg az ágakon.
Tócsákban csillagok pezsegnek s halnak,
vágynak álmodnak buborék-tájakon.

Öreg csósz járja örök vándorútját
fényes cipóként dagadva az égen.
Széllovas pendíti csillagsarkantyúját,
éjtündért röpít a Göncölszekéren.